

KORT OCH BLANDAT

volym 9

ISTÄLLET FÖR NÅT VÄRRE

När mina barn var små kunde de bråka och kivas i baksätet på bilen och som mamma och chaufför var det mycket irriterande. Dels skulle jag hålla en blick på vägen och dels hålla koll på dem och få dem att lugna ned sig och sitta still. Jag försökte förklara hur allvarligt det kan gå om den som kör förlorar kontrollen över bilen på grund av att barn inte kan lyda. (På den här tiden och i den här bilen fanns inga säkerhetsbälten bak och jag minns inte heller om bilbarnstolar fanns).

Det spelade inte någon roll hur ofta jag förklarade och utmålade ruskiga scener. De bråkade lika mycket efter en stund i alla fall. Till slut körde jag till Nolia-området i Piteå – en stor öppen, folktom plats. Där kunde jag öka farten till vad jag ansåg vara en lämplig hastighet. Jag trampade hårt på bromsen och ungarna kastades fram som ett par vantar – lagom för att bli rädda utan att skadas. Sedan förklarade jag återigen vad som kan hända om ungar inte kan låta bli att kivas i baksätet på en bil ...

Varför gör man som mamma en sådan sak mot de ungar man älskar? Jo för att inget värre ska hända dem!

Jag tror att Gud vill ruska om oss ibland för att inget värre ska hända oss. Det är nog lika svårt för Honom att komma till tals med oss – som det kan vara för en uttröttad förälder. Därför kan det underlätta en hel del om vi inte är alltför snabba att bedöma det som vi råkar ut för. Allt behöver inte vara till vårt fördärv. Det mesta är för vår lärdom!

ATT VETA VAD VI BÄST BEHÖVER

Det sägs att det inte finns något som Gud anser vara för litet för att bry sig om. Men jag undrar. Kan det vara som det många gånger är som förälder: Vi ser på våra telningar och suckar: "Ja men det där är väl ingenting att bry sig om!"

När mina pojkar var små började det finnas plåster med motiv – som Bamse och Kalle Anka. Aldrig har Thommy, min yngste, varit så "skadad" som då.

"Illa mig!" kunde han komma och säga och hålla fram en hand.

"Var då?" kunde jag undra utan att se något.

"Här!" utbrast han nöjd efter att ha letat en stund och upptäckt en pytteliten röd prick.

Allt för att få ett Kalle Anka-plåster.

Kanske kommer vi till Gud med sådant också, som inte är mer än så. Om Han då inte griper in med allt Han har, så bör vi inte hålla det emot Honom och sen bittert säga.

"Jag bad ... men Gud brydde sig då inte!"

Eller som någon sagt: "Gud svarar alltid på bön men ibland är svaret Nej!" Minskar det hans kärlek till oss? Minskar ett bestämt "Nej!" till våra barn, vår kärlek till dem?

Vi kan sätta upp arbetsbeskrivningar som vi anser att Gud ska hålla sig till. Vi vet ju oftast bäst själva hur vi vill ha det, inte sant?

Jag har själv försökt göra så utan någon egentlig framgång. För oj ett så begränsat perspektiv jag har! Jag brukar tänka att jag sitter med en husritning medan Han har hela stadsplan. Ja ännu mer än så. Han har stjärnkartor och "för stjärnorna fram i räknade hopar".

Så bytet mellan våra egna begränsade önskemål och hans bästa för oss, är en synnerligen god affär!

I skriftliga sammanhang finns ett uttryck som heter "Killing your darlings". "Döda dina älsklingar". Det låter ju alldeles förfärligt. Men i journalistik- och författarsammanhang kan det vara ett förståndigt grepp.

Det kan finnas ett textsammanhang som man är väldigt förtjust i med vackra beskrivningar

och spännande händelser – men om stycket eller raderna inte tillför den övriga texten något, så bör det tas bort. Och det kan vara en smärtsam upplevelse för den som satt dem på pränt.

Kanhända finns det något i ditt liv som du inte vill göra dig av med. Kanhända inser du, innerst inne, att det inte alls för händelserna framåt i ditt liv. Men det är ditt skötebarn – ditt livsverk – ditt hopp – din tänkta framtid. Men tro mig – det du klarar av att offra för Jesu skull, får du igen om det är tänkt att du ska få igen det!

Att bygga på ett hus är inte fel men tänk om Noa gjort det istället för att bygga på en ark! Om vi har en Gudagiven uppgift/kallelse som vi ersätter med nåt vi hellre gör – så behöver vi döda våra älsklingar!

Är jag själv så föredömlig då? Nej, det är jag inte. Men jag säger det här med större allvar till mig själv än jag säger det till dig. Förhoppningsvis hörsammar någon av oss!

ATT BLI AV MED EN FLUGA

Jag tycker inte att det borde vara säsong för flugor i november men jag hade råkat ut för en ihärdig rackare som inte hade koll på årstiden. Jag försökte ha flugsmällaren i beredskap men man behöver ju händerna till annat än att döda en fluga. Laga mat eller skriva manus, till exempel.

Istället letade jag reda på en flugfångare med utgången datum. Ni vet en så där kletig remsa som man kan sätta i taket. Så nu ser vårt kök ut som ett riktigt gammalt bondkök med en hängande remsa i pärlspontstaket. Men surrar flugan iväg åt det hållet? Nix. Den surrar kring mitt huvud när jag satte mig vid datorn i ett annat rum?

Bondkök, ser jag nu, är inte godkänt enligt datorns ordbehandlingsprogram. Istället erbjuds jag en del andra förslag – som till exempel bondkaka, bondskog eller Bondo med stort B. Jag kollar upp vad Bondo betyder och får veta att det kan vara en kommun i Schweiz eller en stad i Kenya.

Om datorn hade varit en människa med en vilja att förstå och dessutom ansträngt sig för att sätta ordet i sitt sammanhang, så hade den kunnat räkna ut att flugfångaren sitter i taket på ett bondkök, inte Bondo eller på en kaka – men, å andra sidan, vad är det som säger att det inte sitter en flugfångare i en schweizisk kommun eller kenyansk stad ...

Att inte bli förstådd av en dator kan man ha överseende med – det är värre att inte bli förstådd av dem man hoppas ska förstå. Men det är ett annat bekymmer.

Hur gick det då med flugan? Någon dag senare la jag märke till att jag varken hörde eller såg den. Jag frågade maken.

- Vad hände med flugan?
- Den släppte jag ut. Den var och surrade mot fönstret så jag öppnade det och den försvann.

Så genialt – vad ska man med kletiga remsor i taket när man kan öppna ett fönster.

ATT SÄTTA PUNKT

bland kan det vara svårt att sätta punkt och svårigheten att sätta punkt har genom datorkommunikation blivit ännu svårare. Det har kanhända några av er upptäckt när ni har skrivit in en mailadress; formulerat ert meddelande och klickat på skicka. Vips så kommer ett meddelande tillbaka med informationen att det inte går att leverera till den önskade mailadressen. Det är inte alltid man begriper varför eftersom adressen ser så rätt ut. Men då kan det vara den där lilla prick. Det är inte lätt – detta med att sätta punkt – för ibland ska man inte göra det. Alltså sätta punkt!

När det gäller fysiska samtal mellan människor så är det ofta bättre med en punkt för mycket, än en för lite. Det är bra att sätta punkt – inte minst om man har en iver att tala mycket om sig själv och sitt eget. Omgivningen är sällan så intresserad som man kan inbilla sig.

Det är också bra att sätta punkt om det blir skvaller och förtal om något eller någon. Även om det inte är ur ens egen mun som orden kommer.

Det är klokt att sätta punkt om diskussionen spårar ur och det börjar bli personangrepp och onödiga spydigheter.

Så en stackars liten prick kan ha stor betydelse för kommunikationen. Både när det finns där och när den tas bort.

